

ОДБЕГЛИ САН

Пробудим се,
пружам руку да дохватим оловку—
она се откотрља,
а сан побеже.
Терам мисли да га поврате,
не вреди.

Знам, с лакоћом је претрчао улицу,
(сан то може)
намамио си га обећаваши му вечност.
Сада се он теби исповеда,
а ти га још и величаш, улепшаваш
и задовољно га смешташ у своје стихове.

Сигурно ћеш ми их прочитати одважно,
али и сам знаш да никада не би написао
тако топлу песму
да је ја нисам одсањала.
И шта још да кажем, осим,
знам колико је сати
када ме и снови напуштају.

ЛАКМУС

Не вуновлачари, не мучи се,
не забадај узалуд ломљиве нокте у срећу,
привид је неће задржати.

Није ми потребна лупа да одагнам неверицу,
све је излизано до провидности,
између редова исход се помаља.

Не чекај да неко други одсвира крај
и не брини, нећу се понашати попут
лакмуса—
задржаћу своју боју оптимизма.

УКРИВАЊЕ ЛАЖИ

Један крај обланде
у ресе сецкам,
исте као што су
на твој шалу од кашмира.
Топлина ме нека обгрљује.

Обланду филујем белим лажима,
тим ресама увијам
и велом тајне обмотавам
док не добије изглед ребрасти.
Тако је у ствари ојачавам.

Стрепим да из ње пред тобом
не исцуре
те сићушне беле лажи,
а с њима и дотадашњи мир
из наше куће.

За друго ме није брига.